

אמר רבי שמואן לרבי אלעזר בנו, על זה כתוב (תהלים ט) יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם. בא רבי אלעזר ונשיך ידו. בכה רב אבא ואמר, (שם כד) ברחם אב על בניים. מי ירחם על רבי אלעזר וישראלים דבריו, חוץ מהאהבת מורהנו? אשרי חלקנו שכינו לשמע דברים אלו לפניו, שלא נבוש בהם לעוזם הבא.

אמר רבי אבא, הורי פהן און לא כתיב ביתר, אבל פהן מדיין כתוב. אמר לו, הפל אחד. בתחללה חמיו של יוסף נקרו פהן און, ואחר כך חמיו של משה - פהן מדיין. והפל סוד אחד. שהרי שני אלה, משה ו요سف, עומדים בדרכם של סוד אחד בסוד הקאות וכו', שני וויימן כאחד. ומה שנאמר פהן מדיין, סוד זה אהשת מדיינים. (משה ווישופטוס דוד עוזרדים, וסדר זה ר' שמי, שמי באהד). וזה שנים באהד.

תרים ידיו על ראשו רבי אבא ובכה. אמר, אור התורה עולה עתה עד רום הרקיע של הכסא העליון, אחר שישטלק מורהנו מהעולם, מי יאר את אור התורה? אויל לעולם שיישאר יתום מפה, אבל דברי רבנו יארו בעולם עד شبיכא מלך המשיח, ואנו כתוב (ישעיה יא) ומלאה הארץ דעה את זגו.

וישמע יתרו פהן זגו. רבי חייא אמר, פסוק זה יש להתבונן בו, בתחללה כתוב את כל אשר עשה אלהים למשה, ואחר כך כתוב כי הוציא ח'. אלא סוד זה את כל אשר עשה אלהים, זה השם שהגן על משה ועל ישראל ולא זו מהם בגלוות, ואחר כך השם העליון הוציא אותם ממצרים, שהרי השם הקדוש שהוציא אותם היה בסוד היובל.

אמר רבי שמואן לר' אלעזר בריה, על ד' כהיב, (תהלים ט) יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם. אתה ר' אלעזר ונשיך ידו. בכה ר' אבא ואמר, (תהלים כד) ברחם אב על בניים. מאן ירחם על ר' אלעזר, ולאשלה מא مليוי, בריחומו דמר, וכאה חולקנא, דזכינא למשמע מלין אלין קמיה, דלא נכסוף בהו לעלמא דאתמי.

אמר רבי אבא, הא כהן און לא כתיב ביתר, פהן מדיין כתיב. אמר ליה, פלא איהו חד. בקדמתה חמי דיוסף, פהן און אקרי. ולכתר חמי דמשה, פהן מדיין. וככלא ר' ר' חדא, דהא אלין תרין משה וyoسف. בדרגא חדא קידא קיימין, ברזא דאת זנו, תרין זוין חדא. ומה דאתמר כהן מדיין, ר' ר' דא אשמדינימ. (משה וyoسف ברזא חדא קיימי, ר' ר' דא זנו תרין בתרא).

ארים יdoi על רישייה ר' אבא ובכה, אמר, נהירו דאוריתא סלקא השתא עד רום רקיעא דGRESSIA עללה, לבתר דיסתלק מר מעלהמא, מאן נהיר נהיר דאוריתא. ווי לעלמא דישתאר יתום מינה. אבל מלין דמר יתנהייר בעלמא עד דיתמי מלפआ משיחא וכדין כתיב, (ישעיה יא) ומלאה הארץ דעה את זגו.

וישמע יתרו פהן זגו, רבי חייא אמר, הא קרא אית לאספכלא ביה, בקדמתה כתיב, את כל אשר עשה אלהים למשה, ולכתר כתיב כי הוציא זי. אלא ר' ר' דא את כל אשר עשה אלהים, דא שמא דאגין על משה ועל ישראל, ולא אתחדי מניניה בגלוותא. ולכתר, שמא עלאה אפיק לוזן ממפרחים. דהא שמא קדישא דאפיק לוזן. ברזא דיובל לא הוה.